

ILYENKOR HARAP A BANÁNHAL

Kilencvenhét New York-i tudósító volt a szallodában, valósággal ráragadtak az interurbán vonalakra, és a lánynak az 501-esben déltől majdnem félháromig kellett várnia a kapcsolást. Meg kell hagyni, nem tétlenkedett. Elolvasott egy cikket az egyik női zsebmagazinban: *A nemiség – móka vagy pokol?* címmel. Kimosta a fésűjét és a keféjét. Kivette a foltot nyerssín kosztümszoknyájából. Saks-féle blúzán átvarrta a gombot. Kitépett két új szőrszálat a szemölcséből. Amikor a telefonos végre felcsöngetett a szobába, éppen az ablakban ült, és már majdnem készen volt bal keze körmeinek lakkozásával.

Nem olyan lány volt, aki egy telefoncsörgésre csak úgy abbahagy valamit. Mintha a telefon egyfolytában csengett volna, mióta elérte a pubertást.

Míg a telefon szólt, kis ecsetjével végigment a kisujja körmén, gondosan kirajzolta a hold vonalát. Aztán rácsavarta a kupakot a körömlakkos üvegre, felállt, és bal kezét – nedves volt még – ide-oda mozgatta a levegőben. Száraz kezével felvett egy teleszórt hamutartót az ablakpárkányról, és magával vitte az éjjeliszekrényhez, amelyen a telefon állt. Leült a megvetett dupla ágy egyik oldalára, és úgy az ötödik, vagy hatodik csengetésre felvette a kagylót.

– Halló – mondta, és bal keze kifeszített ujjait jó messzire eltartotta fehér selyem pongyolájától, papucsán kívül mindössze ez volt rajta – gyűrűi a fürdőszobában maradtak.

– Kapcsolom New Yorkot, Mrs. Glass – mondta a telefonos.

– Köszönöm – mondta a lány, és az éjjeliszekrényen helyet csinált a hamutartónak.

Női hang hallatszott. – Muriel? Te vagy?

A lány egy picit elfordította fülétől a kagylót. – Igen, anya. Hogy vagy?

– Halálra izgultam magam miattad. Miért nem telefonáltál? Csak nincs valami bajod?

– Próbáltalak hívni az este és tegnapelőtt este is. De itt a telefon örökké...

– Nincs semmi bajod, Muriel?

A lány növelte a szöveget a kagyló és a füle között.

– Semmi bajom. Melegem van. Ez a legmelegebb nap Floridában, legalább...

– Miért nem hívtál? Halálosan izgultam...

– Anya, drága, nem kell ordítani. Istenien hallok – mondta a lány. – Kétszer is hívtalak az este. Egyszer rögtön azután, hogy...

– Mondtam apádnak, hogy biztosan az este fogsz telefonálni. De nem, neki muszáj volt... Nincs semmi bajod, Muriel? De őszintén.

– Semmi bajom. Hagyd ezt már, légy szíves.

– Mikor értetek oda?

– Nem is tudom. Szerda reggel, korán.

– Ki vezetett?

– Ő – mondta a lány. – De ne izgasd fel magad. Nagyon tisztességesen vezetett. Magam is csodáltam.

– Ő vezetett? Muriel, megfogadtad nekem, hogy . .

– Anya – vágott közbe a lány –, éppen most mondtam. *Nagyon* tisztességesen vezetett. Egész úton nem ment ötven fölé, ha éppen tudni akarod.

- Nem csinálta azokat a gyanús ügyeket a fákkal?
- *Mondom*, anya, hogy nagyon, nagyon tisztességesen vezetett. De igazán. Most már légy szíves... Kértem, hogy maradjon a fehér vonal mellett, meg minden. Tudta jól, mire gondolkodok, és ott is maradt. Még azt is megpróbálta, hogy egyáltalán ne nézzen a fákra, lehetett látni rajta. Egyébként papa megcsináltatta már a kocsit?
- Még nem. Négy száz dollárt kérnek csak azért, hogy...
- Anya, Seymour megmondta papának, hogy megfizeti. Igazán semmi értelme...
- Jó, majd meglátjuk. Mondd, hogy viselkedett... a kocsiban, meg minden?
- Klasszul – válaszolta a lány.
- Még mindig azon a borzasztó néven szólít?
- Nem. Most egy újabb van műsoron.
- Micsoda?
- Ugyan, nem ez számít, anya.
- *Tudni* akarom, Muriel. Apád...
- Jó, jó, jó. Miss Szellemi Csavargó 1948-nak szólít – mondta a lány, és kuncogott.
- Ez nem vicc, Muriel. Egyáltalán nem vicc. Ez szörnyű. Tulajdonképpen *szomorú*. Ha arra gondolkodok...
- Anya – vágott közbe a lány –, figyelj ide. Emlékszel arra a könyvre, amit Németországból küldött? Tudod, azok a német versek. Mit csinálhattam vele? Azóta töröm a...
- Nálad van.
- Biztos? – kérdezte a lány.
- Persze. Illetve nálam van. Freddy szobájában. Itt felejtetted, és nem tudtam már bedugni a... Miért? Talán kereste?
- Nem. Csak *megkérdezte*, mi van vele, amikor idefelé jöttünk. Szerette volna tudni, hogy elolvastam-e?
- Hiszen németül van!
- Tudom, drágám. Az nem számít – mondta a lány, és keresztbe tette a lábát. – Azt mondta, hogy a szádad *egyetlen nagy költője* írta azokat a verseket. Mondta, hogy mért nem szereztem fordítást, vagy valamit. Vagy *megtanulhattam volna németül*, mit szólsz hozzá?
- Rémes, rémes. Tulajdonképpen igazán szomorú. Apád azt mondta az este...
- Pillanat, anya – mondta a lány. Az ablakhoz ment a cigarettájáért, rágyújtott, és visszament az ágyhoz. – Anya? – mondta és kifújta a füstöt.
- Muriel. Kérlek, figyelj ide.
- Figyelek.
- Apád beszélt dr. Sivetskivel.
- Igen?
- *Mindent* elmondott neki. Legalábbis azt mondta... de hiszen ismered apádat. A fákat. Az egész ügyet az ablakkal. Az egész szörnyűséget, amit Nagyikának mondott az elmúlási terveiről. És hogy mit csinált azokkal a cuki bermudai képekkel, *mindent*.
- És?
- Hát igen. Először is azt mondta, hogy Isten ellen való *vétek*, hogy a hadsereg kiengedte a kórházból, isten bizony. Nagyon határozottan azt mondta apádnak, hogy előfordulhat, azt

mondta, *nagyon könnyen* előfordulhat, hogy Seymour *teljesen* elveszti az önkontrollját. Isten bizony.

– Van itt a hotelben egy pszichiáter – mondta a lány.

– *Kicsoda?* Hogy hívják?

– Nem is tudom. Valami Rieser. Állítólag nagyon jó.

– Sose hallottam róla.

– Lehet, de állítólag akkor is nagyon jó.

– Muriel, ne szemtelenkedj, légy szíves. *Nagyon* aggódunk érted. Sőt, ami azt illeti, apád *tegnap* este táviratozni akart, hogy gyere haza...

– Anya, én most nem megyek haza. Nyugodj meg.

– Muriel. Isten bizony. Dr. Sivetski azt mondta, hogy Seymour *teljesen* elveszítheti az ön...

– Most értem ide, anya. Ez az első nyaralásom évek óta, és nem fogok most bepakolni és hazamenni – mondta a lány. – Különbem sem tudnék most utazni. Annyira lesültem, hogy mozdulni sem tudok.

– Ilyen borzasztóan lesültél? Nem használtad a napolajat, amit a táskádba tettem? Ott van a...

– Használtam, anya. Mégis leégtem.

– Hát ez rémes. És hol égtél le?

– Mindenhol, drágám, mindenhol.

– Hát ez borzasztó.

– Túlélem.

– Mondd csak, beszéltél is azzal a pszichiáterrel?

– Félig-meddig – mondta a lány.

– És mit mondott? Seymour hol volt, amikor beszéltél vele?

– Az *Óceán Szalon*-ban zongorázott. Mióta itt vagyunk, mindkét este zongorázott.

– Na és mit mondott?

– Semmi különöset. Ő szólított meg. Mellette ültem az este bingó közben, és megkérdezte, hogy az én férjem zongorázik-e a másik szobában. Mondtam, hogy igen, erre megkérdezte, hogy Seymour beteg-e, vagy mi. Erre azt mondtam...

– Miért kérdezte?

– Én honnan tudjam, anya. Gondolom, mert olyan sápadt, meg minden. Na, szóval bingó után a feleségével együtt megkérdezték, nem innék-e velük egyet. Egye fene. A felesége rémes. Emlékszel arra a borzalmas estélyi ruhára a Bonwit kirakatában? Amelyikre azt mondtad, hogy ahhoz neked le kellene...

– Az a zöld?

– Az volt rajta. Képzeld. Közben csupa fenék az egész nő. Folyton azt kérdezte, hogy Seymour rokona-e annak a Suzanne Glassnak, akinek a Madison Avenue-n van üzlete, a kalaposnak.

– Na, de ő mit mondott? A doktor.

– Ja. Hát nem valami sokat. Tudod a bárban voltunk, meg minden. Irtó lárma volt.

– Igen, igen, de te megmondtad neki, hogy mit akart csinálni Nagyika székével?

– Anya! *Nem* mondtam meg. Nemigen bocsátkoztam részletekbe. Valószínűleg lesz még alkalmam beszélni vele. Egész álló nap ott ül a bárban.

– Nem mondta, hogy szerinte is előfordulhat, hogy... hiszen tudod... hogy valami *zúr* lesz vele? Hogy valami kárt tehet benned?

– Azt éppen nem. Tudod, anya, több adatra volna szüksége. Ezek mindig az ember gyerekkoráról akarnak tudni, meg minden ilyen marhaságról. Mondom, olyan láрма volt, hogy alig tudtunk beszélni.

– Na jó. Milyen a kék kabátod?

– Klassz. Kivéttem a válltöméséből.

– Egyáltalán, miket hordanak az idén?

– Rémes, anya. Özönvíz előtti dolgokat. Klipszeket látni, meg minden.

– A szobák milyen?

– Nem rossz. Illetve nem olyan rossz. Nem tudtuk megkapni a háború előtti szobánkat. A társaság rémes idén. Csak látnád, mik ülnek mellettünk az étteremben, a szomszéd asztalnál. Mintha teherautón jöttek volna.

– Így megy ez most mindenütt. A kisestélyid milyen?

– Túl hosszú. *Mondtam* neked, hogy túl hosszú.

– Muriel, csak megkérdezem még egyszer, igazán nincs semmi bajod?

– *Nincsen*, anya. Már századszor mondom.

– És nem akarsz hazajönni?

– Nem, anya.

– Apád azt mondta az este, hogy boldogan fedezi a költségeket, ha el akarnál menni valahova egyedül, átgondolni a dolgokat. Elmehetnél egy isteni hajóútra. Úgy gondoljuk...

– Nem, köszönöm – mondta a lány, és letette a lábát a padlóra. – Anya, ez a beszélgetés egy vagyónba fog...

– Ha eszembe jut, *hogy* vártál erre a fiúra az egész háború alatt, úgy értem, hogy ha az ember azokra a kis vígözvegyekre gondol, akik...

– Anya – mondta a lány –, jobb lesz abbahagyni. Seymour minden percben itt lehet.

– Hol van?

– A strandon.

– A strandon? Egyedül? És rendesen viselkedik a strandon?

– Hát persze, anya – mondta a lány. – Úgy beszélsz róla, mintha dühöngő örült volna...

– Én egy szóval sem mondtam, Muriel.

– Jó, jó, de úgy hangzik. Szóval, semmit sem csinál, csak fekszik. Még a fürdőköpenyét se hajlandó levetni.

– Nem hajlandó levetni a fürdőköpenyét? Miért?

– Én igazán nem tudom. Azt hiszem, mert olyan fehér.

– Istenkém, de hát *kell* neki a nap. Nem tudod rávenni, hogy levegye?

– Ismered Seymourt – mondta a lány, és megint keresztbe tette a lábát. – Azt mondja, nem akarja, hogy egy csomó hülye bámulja a tetoválását.

– De hiszen nincs is tetoválva! Talán a hadseregben tetoválták?

– Nem, anya. Nem, drágám – mondta a lány, és felállt. – Hallgass ide, lehet, hogy holnap felhívlak.

– Muriel. Figyelj rám egy kicsit.
– Tessék, anya – mondta a lány és jobb lábára nehezedett.
– Rögtön hívj fel, mihelyt bármi furcsát tesz vagy *mond*... ugye érted, mire gondolok.
Hallod?
– Én nem félek Seymourtól, anya.
– Azt akarom, hogy ígérd meg, Muriel.
– Na jó, megígérem. Csók, anya – mondta a lány. – Papát puszilom. – Letette a kagylót.

– Seymour Glass, Mit-ug-rász – mondta Sybil Carpenter, aki anyjával lakott a szállodában. – Láttad-e Mit-ug-rászt?

– Hagyd már abba, cicuskám. Tisztára megbolondítod Mamit. Maradj már nyugton.

Mrs. Carpenter napolajat kent Sybil vállára, bedörzsölte vele kiálló, törékeny lapockáit. Sybil inogva ült egy óriási, felfújtt strandlabdán, szemközt a tengerrel. Kanárisárga, kétrészes fürdőruha volt rajta, egyik részére kilenc-tíz évig még igazán nem lett volna szüksége.

– Tulajdonképpen csak egy közönséges selyemzsebkendő volt, közelről tisztán lehetett látni – mondta a nő, aki Mrs. Carpenter mellett a másik nyugágyon feküdt. – Szeretném tudni, hogyan kötötte meg. Igazán aranyos volt.

– Nagyon édes lehetett – helyeselt Mrs. Carpenter. – Sybil, cicuskám, maradj nyugton.

– Láttad-e Mit-ug-rászt? – kérdezte Sybil.

Mrs. Carpenter sóhajtott. – Jól van, jól van mondta. Rácsavarta a kupakot a napolajos üvegre. – Na, fuss játszani, cicuskám. Mami felmegy a szállodába, iszik egy martinit Mrs. Hubellel. Majd elhozom neked az olajbogyót.

Ahogy szabadjára engedték, Sybil tüstént lerohant a sima partra, és megindult a Halász Pavilon felé. Csak annyi időre állt meg, míg beletaposott egy szédült, összeomlott homokvárba, s már el is hagyta a szállóvendégeknek fenntartott területet.

Baktatott vagy negyed mérföldet, aztán hirtelen oldalt fordult, és lefutott a strandra. Megtorpant, amikor odaért egy fiatalemberhez, aki hanyatt feküdt a puha főnyenyen.

– Bejössz a vízbe, Mitugrász? – kérdezte.

A fiatalember felriadt, jobb keze frottírköpenyének hajtókájához rebbent. Hasra fordult, leejtette szeméről a hurkává csavart törülközőt, és felsandított Sybilre.

– Na nézd csak! Hello, Sybil.

– Bejössz a vízbe?

– Csak *terád* vártam – mondta a férfi. – Mi zujs?

– Micsoda? – kérdezte Sybil.

– Mi zujs, mondom. Mi a program?

– Megjön a papám, holnap *berrepülőgépen* – mondta Sybil, és a homokot rugdalta.

– Ne a képembe, szivikém – mondta a fiatalember, és megfogta Sybil bokáját. – Éppen itt az ideje, hogy megjöjjön a papád. Minden percben várom. Minden percben.

– Hol a néni? – kérdezte Sybil.

– A néni? – a fiatalember lesöpört egy kis homokot gyér hajáról. – Ez aztán nehéz kérdés, Sybil. Hiszen ezeregy helyen lehet. Lehet a fodrásznál. Éppen rózsaszínre festeti a haját. Vagy a szobájában babákat csinál a szegény kisgyerekeknek. – Feküdt a hasán, ökölbe

szorította a kezét, egymásra rakta, és rátámaszkodott az állával. – Kérdezz valami mást, Sybil – mondta. – Fincsi kis fürdőruhád van. Ha valami fincsi, hát a kék fürdőruha igazán az.

Sybil rábámult, aztán kidüllesztett pocakjára nézett. – Hiszen ez *sárga* – mondta –, *egészen sárga*.

– Tényleg? Gyere csak közelebb!

Sybil előrelépett.

– Nézd csak, teljesen igazad van. Milyen számár vagyok.

– Bejössz a vízbe? – kérdezte Sybil.

– Komolyan foglalkozom a gondolattal. Minden erőmet ennek a problémának szentelem, Sybil, remélem, hogy örömdre szolgál.

Sybil megbökdöste a gumipárnát, amit a fiatalember néha a feje alá szokott tenni. – Ebbe levegő kell – mondta.

– Úgy, úgy. Több levegő kell, mint amennyit én hajlandó vagyok beleereszteni. – Elvette az öklét, és állát a homokba fektette. – Sybil – mondta –, fincsiül nézel ki. Öröm rád nézni. Mesélj valamit magadról. – Előrenyúlt, átfogta Sybil bokáját. – Én vagyok a Baktérítő – mondta. – Hát te?

– Sharon Lipschutz azt mondta, megengeded neki, hogy melléd üljön a zongoránál – mondta Sybil.

– Ezt mondta Sharon Lipschutz?

Sybil élénken bólogatott.

A férfi elengedte Sybil bokáját, visszahúzta a kezét, és arcát jobb karjára fektette. – Hát igen – mondta –, de tudod, hogy van ez, Sybil. Ülök és zongorázom. Te nem vagy a láthatáron. És egyszerre ott terem Sharon Lipschutz, és mellém ül. Igazán nem lökhettem le onnan.

– De.

– De nem. Nem. Ezt igazán nem tehettem. – mondta a fiatalember. – Hanem tudod-e, mit csináltam?

– Mit?

– Úgy tettem, mintha te volnál.

Sybil azonnal lehajolt, és turkálni kezdett a homokban. – Menjünk be a vízbe – mondta.

– Helyes – mondta a fiatalember. – Úgy hiszem, sikerül megfaggyúzni.

– Legközelebb *lök* le – mondta Sybil.

– Lökjek kit le?

– Sharon Lipschutzot.

– Ja, Sharon Lipschutzot – mondta a fiatal férfi. – Ó, hogy jön ide ez a név? Emlék és vágy keveréke. – Talpra ugrott. A tengerre nézett. – Sybil – mondta –, már tudom, mit csinálunk. Megpróbálunk banánhalat fogni.

– Mit?

– Banánhalat – mondta és kioldozta köpenyének övét. Levette a köpenyt. Válla keskeny és fehér volt, fürdőnadrágja vöröseskék. Összehajtotta a köpenyt, először hosszában, aztán harmadrét. Kigöngyölte a törülközőt, ami a szemén volt, a homokra terítette, aztán rátette az összehajtott köpenyt. Lehajolt, felvette a párnát, jobb hóna alá szorította. Aztán baljával kézen fogta Sybilt.

Elindultak, ballagtak kettesben a tenger felé.

– Gondolom jó néhány banánhalat láttál már életedben – szólt a fiatalember.

Sybil megrázta a fejét.

– Nem? Hát hol laksz te tulajdonképpen?

– Nem tudom – mondta Sybil.

– Biztos tudod. Persze, hogy tudod. Sharon Lipschutz *tudja*, hol lakik, pedig csak *három és fél éves*.

Sybil megállt, elrántotta tőle a kezét. Felvett egy közönséges parti kagylót, és roppantul elmélyedve tanulmányozta. Ledobta. – Whirly Wood, Connecticut – mondta, aztán tovább ment pocakját kidüllesztve.

– Whirly Wood, Connecticut? – kérdezte a fiatalember. – Véletlenül nem a connecticuti Whirly Wood tájékán van az?

Sybil ránézett. – Ott lakom – mondta türelmetlenül. – Ott lakom, Whirly Woodban, Connecticutban. – Pár lépést előreszaladt, bal kezével elkapta bal lábát, és kettőt-hármat szökdécselt.

– Fogalmad sincs, hogy mennyi minden tisztázódott ezzel – mondta a fiatalember.

Sybil eleresztette a lábát. – Olvastad a *Kis fekete Sambó-t*? – kérdezte.

– Fura, hogy pont ezt kérdezed. Éppen az este olvastam ki. – Lenyúlt, és újra megfogta Sybil kezét. – Mi a véleményed róla? – kérdezte.

– Rohangásztak a tigrisek a fa körül?

– Azt hittem, soha meg nem állnak. Még nem is láttam ennyi tigrist.

– Csak hat volt – mondta Sybil.

– *Csak hat!* – mondta a fiatalember. – Ez szerinted *csak*?

– Szereted a viaszkot? – kérdezte Sybil.

– A miaszkat?

– Viaszkat.

– Nagyon. Hát te?

Sybil bólintott. – Az olajbogyót is szereted? – kérdezte.

– Az olajbogyót? Igen. Az olajbogyót és a viaszkot. Egy lépést sem teszek nélkülük.

– És Sharon Lipschutzot szereted?

– Igen. Igen, szeretem – mondta a fiatalember. – Különösen azt szeretem, hogy sohasem viselkedik csúnyán a szálloda halljában a kiskutyákkal. Ott van például az a kis öleb, azé a kanadai hölgyé. Talán nem is hiszed, de némelyik kislány léggömbpálcikával bökdösi azt a kiskutyát. Sharon nem. Sohasem rossz, sohasem utálatos. Ezért szeretem annyira.

Sybil hallgatott.

– Én szeretek gyertyát rágni – mondta végül.

– Ki nem szeret? – mondta a fiatalember, és bedugta a lábát a vízbe. – Brr! Hideg. – Ledobta a gumipárnát. – Nem, nem, várj még egy percig, Sybil. Várj, amíg egy kicsit beljebb leszünk.

Gázoltak befelé, míg a víz Sybil derekáig nem ért. Akkor a fiatalember felemelte és hasra fektette a párnán.

– Fürdősapkát, vagy ilyesmit sose hordasz? – kérdezte.

– Ne eressz el – parancsolta Sybil. – Fogjál, na!

– Miss Carpenter. Kérem. Tudom én a dolgomat – mondta a fiatalember. – Tessék csak jól kinyitni a szemét, nem lát-e banánhalat. *Ilyenkor* harap igazán a banánhal.

– Egyet se látok – mondta Sybil.

– Teljesen érthető. *Nagyon* különleges szokásaik vannak. – Tolta a gumipárnát. A víz még nem ért a melléig. – Igen tragikus az életük – mondta. – Tudod, mit csinálnak, Sybil?

Sybil a fejét rázta.

– Hát az van, hogy beúsznak egy lyukba, ahol egy csomó banán van. Amikor beúsznak, mintha közönséges halak volnának. De amint benn vannak a lyukban, akár a disznók. Ismertem például olyan banánhalakat, akik beúsztak egy banánlyukba, és legalább hetvennyolc banánt befaltak. – A párnát és utasát egy lábnnyival közelebb tolta a látóhatárhoz. – Ezután természetesen annyira meghíznek, hogy nem tudnak kijönni a lyukból. Nem férnek ki az ajtón.

– Ne annyira be – mondta Sybil. – Mi történik velük?

– Mi történik? Kikkel?

– A banánhalakkal.

– Ó, azokra gondolsz, akik annyi banánt faltak fel, hogy ki se férnek a banánlyukon?

– Igen – mondta Sybil.

– Tudod, Sybil, rühellek erről beszélni. Meghalnak.

– Miért? – kérdezte Sybil.

– Merthogy megkapják a banánvést. Rettentő betegség.

– Jön egy hullám – mondta Sybil idegesen.

– Mi az nekünk. Fittyet hányunk neki – mondta a fiatalember. – Mint két fityur. – Megfogta Sybil bokáját, lenyomta, aztán előre. A gumipárna orra átsiklott a hullám taraján. A víz eláztatta Sybil szőke haját, de visitása tele volt gyönyörűséggel.

Mikor a párna megint vízszintesen lebegett, kezével kisimított egy vizes csatakos hajfűrtöt a szeméből, és jelentette: – Épp most láttam egyet.

– Láttál? Micsodát, tündérekém?

– Banánhalat.

– Te Jóisten, csak nem? – mondta a fiatalember. – És banán is volt a szájában?

– Igen – mondta Sybil. – Hat.

A fiatalember hirtelen felkapta Sybil párnáról lelógó vizes lábát, és megcsókolta a talpát.

– Hé! – mondta a láb jogos tulajdonosa, és hátrafordult.

– Hé magának! Most visszamegyünk. Elég volt?

– Nem!

– Sajnálom – mondta és a part felé tolta a párnát, míg Sybil le nem mászott róla. Onnan aztán cipelte.

– Viszlát – mondta Sybil, és cseppet sem sajnálkozva elfutott a szálloda irányába.

A fiatalember felvette köpenyét, összehúzta a hajtókáját, zsebébe gyömösölte a törülközőt. Felemelte a síkos, vizes, nehéz párnát, és a hóna alá fogta. Egyedül gázolt a puha, forró homokban a szálloda felé.

A szálloda alagsorában – mert a fürdőzők az igazgatóság utasítására csak azt használhatták – a fiatalemberrel együtt egy nő is beszállt a liftbe, az orrán cinkkenőcs volt.

– Látom, hogy a lábamat nézi – fordult a fiatalember a nőhöz, amikor a lift megindult.

– Tessék?

– Azt mondtam, látom, hogy a lábamat nézi.

– Tessé-ék? Ha tudni akarja, a padlót néztem – mondta a nő, és a liftajtó felé fordult.

– Bökje csak ki nyugodtan, ha a lábamat akarja nézni – mondta a fiatalember. – Mit jön itt hátulról, a szentségít?

– Kiszállok, kérem – mondta a nő gyorsan a liftkezelő lánynak.

A liftajtó kinyílt, a nő kiszállt, vissza se nézett.

– Két normális lábam van, és az isten se ad okot rá, hogy bárki is legeljen rajta, a szentségít – mondta a fiatalember. – Az ötödikre legyen szíves. – Köpenye zsebéből kivette a szobakulcsot.

Az ötödiken kiszállt, végigment a folyosón, benyitott az 501-esbe. A szobában új borjúbőr koffer és körömlakk-lemosó szag volt.

Ránézett a dupla ágy egyik oldalán alvó lányra. Aztán odament az egyik bőröndhöz, kinyitotta, és egy csomó alsónadrág meg trikó alól elővett egy 7.65-ös kaliberű automata pisztolyt. Kioldotta a tárat, megnézte, aztán újból a helyére nyomta. Felhúzta a ravaszt. Majd megkerülte az ágyat, leült szabadon hagyott felére, átnézett a lányra, jobb halántékához emelte a pisztolyt, és főbe lőtte magát.

Fordította: Kuczka Péter